

i disse tilfælde ikke behov for en særlig civilretlig sanktionsregel.

Har kreditor ikke – som foreskrevet i § 33, stk. 1, nr. 3 – oplyst den nominelle årlige rente, men derimod en månedlig rentesats, eller har han undladt at give oplysning om kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente ved forskellige udnyttelser af kreditten, ville en sanktion, hvorefter der altid skulle ske nedsættelse af kreditomkostningerne, kunne få store økonomiske konsekvenser for kreditor, da han ved indgåelsen af kontoaftaler normalt benytter fortrykte standardkontrakter og derfor typisk vil have tilsidesat sin oplysningspligt over for et stort antal kontohavere. Da der i denne situation er tale om oftere gentagen overtrædelse af § 33, vil forholdet imidlertid være strafbart efter lovforslagets § 41, stk. 2, hvorfor der ikke er samme behov for en civilretlig sanktion som ved tilsidesættelse af oplysningspligten i enkeltstående køb.

Det vil endvidere være muligt for forbrugerbudsmanden i medfør af markedsføringsloven at skride ind over for tilsidesættelser af oplysningspligten.

På baggrund af det anførte har justitsministeriet ikke fundet, at oplysningspligten ved kontokøb bør være omfattet af den særlige civilretlige sanktionsregel i § 39.

Til stk. 1.

Bestemmelsen angiver de maksimale kreditomkostninger, som kreditor kan beregne sig, hvis han har tilsidesat sin oplysningspligt vedrørende kreditomkostningerne efter § 8, stk. 1, nr. 3 og 4, jfr. stk. 2.

Efter lov om renter ved forsinket betaling m.v. § 2, stk. 1, sammenholdt med § 1, stk. 2, skal der normalt ikke betales kreditrente, medmindre det er aftalt eller forudsat. Kreditor kan således i almindelighed kun kræve renter og andre kreditomkostninger, hvis det er aftalt. Forslagets § 39 tilsigter ikke at medføre nogen ændring heri. Stk. 1 medfører, at i tilfælde, hvor det er aftalt eller forudsat, at der skal betales kreditomkostninger, men hvor kreditor ikke ved indgåelsen af et køb har sørgt for skriftligt at give køberen oplysning om kreditomkostningerne som foreskrevet i § 8, kan han ikke kræve mere af køber end kontantprisen samt en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld svarende til den til enhver tid gældende diskonto med et tillæg af 2 pct. Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at køberen har måttet påregne at skulle betale vederlag for den tilbudte

kredit, hvorfor det ikke findes rimeligt, at køberen opnår kreditten helt vederlagsfrit. Har køberen fået oplysning om kreditomkostningerne angivet enten som et samlet beløb eller som en effektiv rente, men ikke angivet på begge måder, er det klart, at køberen har fået et vist grundlag for at kunne bedømme kreditomkostningerne. I betragtning af den vægt, som må lægges på, at køberen sikres oplysning om, hvad de samlede kreditomkostninger udgør såvel beløbsmæssigt som relativt, finder justitsministeriet imidlertid, at det er rimeligt, at køberen, blot én af de nævnte oplysninger mangler, ikke skal kunne tilpligtes at betale mere i omkostninger for kreditten, end hvad der svarer til en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld på diskontoen med et tillæg på 2 pct. Rentesatsen svarer til morarenten efter § 5, 1. pkt., i lov om renter ved forsinket betaling m. v. Er der aftalt eller forudsat lavere kreditomkostninger, skal køberen dog ikke betale mere, end hvad der følger heraf. Stk. 1 angiver blot de maksimale kreditomkostninger, som kreditor kan beregne sig i denne situation.

For at finde ud af, hvor meget kreditor i disse tilfælde kan kræve betalt af køberen, er det nødvendigt at fastlægge, hvorledes kontantprisen skal beregnes, hvis heller ikke den er oplyst. Efter betænkningens udkastet beregnes den som det beløb, som kreditor kan godtgøre, at markedsprisen udgjorde ved køkets indgåelse, jfr. betænkningens udkastets § 38, stk. 1, 3. pkt., og betænkningen s. 113.

Ved den seneste ændring af købeloven er det om købesummens fastsættelse i forbrugerkøb bestemt, at såfremt prisen eller dens fastsættelse ikke fremgår af aftalen eller forholdene i øvrigt, skal køberen betale, hvad der under hensyn til salgsstandens art og beskaffenhed, gængs pris ved aftalens indgåelse samt omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt, jfr. købelovens § 72.

For at opnå overensstemmelse med købelovens regler om prisfastsættelsen i forbrugerkøb er det i stk. 1, 2. pkt., bestemt, at hvis kontantprisen ikke er oplyst i overensstemmelse med § 8, stk. 1, nr. 1, fastsættes den efter købelovens § 72.

I betænkning nr. 845/78 om forbrugerkøb, s. 60 ff., er nærmere redegjort for indholdet af købelovens § 72, herunder at der med udtrykket gængs pris sigtes til den pris, som sælgere sædvanligvis kræver under tilsvarende omstændigheder. I detailhandelen kan der imidlertid ofte være forskellige prisniveauer, idet priserne vil kunne variere efter forretningens beliggenhed og art og den service, der ydes kunderne. I så fald er det den sædvanlige